

HOMILIE

van Mgr. Dr. J.H.J. van den Hende bij de Kerktoetredersdag, Basiliek van de H. Liduina in Schiedam, zaterdag 21 mei 2016

Jakobus 5, 13-20

Marcus 10, 13-16

Broeders en zusters, het is een groot geschenk wanneer je mag geloven. Het is een groot geschenk als je in je leven op het spoor komt van vertrouwen op God en zijn barmhartigheid. Voor veel mensen lijkt geloof onbereikbaar, en, zoals we hoorden in het getuigenis zojuist, iets om ver vandaan te blijven. Het lijkt de vrijheid te beperken, je mag van alles niet meer. Of beperkt zelfs de autonomie van de mens, want als er een God is durven we niet op eigen benen te staan. Zo wordt vaak beweerd. Of er is zoveel teleurstelling dat mensen vertrouwen op God niet voor mogelijk houden. En toch is het God zelf die ons steeds weer uitnodigt om te geloven. Ook als we teleurgesteld zijn, terwijl we op eigen benen willen staan en ook als we gehecht zijn aan onze eigen vrijheid.

God nodigt ons uit op een heel bijzondere manier, niet met een pamfletje door de brievenbus of via een reclamespot, maar heel bijzonder in de eerste plaats in ons hart. In de Catechismus van de Katholieke Kerk staat dat God met iedere mens een dialoog aan wil gaan vanaf de eerste dag van ons leven (CKK art 27). We geloven dat God met ieder van ons een plan heeft en van ons houdt. Hij roept ons op in Hem te geloven, ons leven met Hem te delen, om op Hem te bouwen. Het gaat niet alleen om die innerlijke dialoog. Het is daarnaast vaak ook de omgeving, waarin je tot geloof wordt uitgenodigd: familie of vrienden, mensen die je ontmoet in moeilijke omstandigheden, mensen in de kerk. Het is elk jaar een vreugde dat tientallen mensen willen toetreden tot de Katholieke Kerk. Ze willen op eigen benen staan, zien welke ellende er is, maar zetten die stap.

Steeds is er de voorbereiding door gesprekken, lezen over geloof en bidden. En ook na uw doopsel is het belangrijk, opdat uw geloof vitaal mag blijven, dat u blijft praten. Lezen over geloof en in gesprek blijven gaan met God in uw binnenkamer en in de gemeenschap van de Kerk.

Vandaag mogen we markeren dat u in de Kerk bent opgenomen. Het is een eigen stap die u zelf maakt, maar u zet deze niet in een strikt isolement of puur individueel. God, die het geloof in ons hart legt en die met ons in dialoog treedt, roept ons tot gemeenschap en verbondenheid. De Kerk is een gemeenschap van mensen die de Heer toe willen behoren. Vandaag op deze plek mogen we uw toetreding vieren als bisdom. In heel Zuid-Holland wonen mensen die behoren tot onze geloofsgemeenschap, in kleine dorpen en in grote steden. Soms met naam en toenaam, soms in het verborgene in de stilte van het hart. Want ook voor katholieken is geloof soms al te zeer iets privés geworden en wordt het geloof zodanig in het verborgene beleefd dat mensen niet naar de kerk gaan.

God, die het geloof in ons hart legt, roept ons juist op om met Hem en met elkaar op tocht te gaan en ons geloof te verdiepen en daardoor ons leven te verdiepen. Want wat geeft betekenis aan ons leven? Dat is dat God ons leven draagt, dat Hij van ons houdt en ons talenten geeft en vraagt om in antwoord daarmee aan de slag te gaan.

Vandaag horen we in de lezing van de Schrift twee belangrijke vragen. Op de eerste plaats zijn we mensen die bidden. De brief van Jakobus roept zijn tijdgenoten ertoe op om te bidden als iemand te lijden heeft of ziek is. Wij zouden misschien spontaan zeggen als iemand ziek is: ga naar de dokter of geef steun. Dat klinkt logischer dan bidden. Maar Jakobus zegt: laat hij bidden. Dat bidden, dat gesprek met God, is ontzettend belangrijk. Wanneer het ons goed gaat en ook als we ziek zijn. Ook dan is bidden belangrijk om met de Heer verbonden te zijn. Als we nooit met elkaar praten en we ons hart niet openen is er geen communicatie, geen relatie, laat staan vriendschap. Zo is het ook met God.

Als we met de Heer verbonden willen zijn, moeten we ons hart voor Hem openen, zoals Hij dat voor ons gedaan heeft. Ons leven met Hem delen in gebed, zoals Hij zijn leven met ons heeft gedeeld. Dat we met Hem in gesprek blijven over alles wat ons bezig houdt. De vragen die we hebben, teleurstellingen. Misschien ook de ergernissen of boosheid die we kunnen hebben. Spreek met God en doe dat niet alleen in je eentje, maar ook in de gemeenschap van de Kerk. Wat dat zegt Jakobus ook: bidt in de gemeenschap met anderen.

We leren van Jakobus dat we moeten blijven bidden. Ook als je al lang katholiek bent, blijft bidden een opdracht. Praten met God en je leven aan Hem voorleggen, is telkens weer een uitdaging. Geven we het voldoende prioriteit? Zien we het als iets belangrijks of is ons geloof vooral iets doenerigs? Overigens vond Jakobus ook dat belangrijk (cf Jak. 2, 14-18). Maar in het gebed blijven we ademen in Gods Geest, kan ons geloof groeien en rijpen en ook worden bijgesteld.

Het tweede punt staat in het evangelie van vandaag. We lezen over Jezus en zien in zijn gezindheid dat Hij ons vraagt om klein te blijven. De apostelen hadden daar bij tijd en wijle moeite mee. Ze discussieerden wie het belangrijkste is. En een moeder kwam Jezus vragen: Kunt u niet zorgen dat mijn zoons aan uw rechter- en linkerhand zitten? (Cf Mt. 20, 20-28; Mc. 10, 35-45). Klein worden is wat God zelf ook heeft gedaan. Gods Zoon heeft zich niet vastgeklampt aan zijn grootheid (Fil. 2, 6-11), maar is naast ons komen staan met zijn liefde en dienstbaarheid. Als wij klein zijn, is dat omdat Hij dat heeft voorgeleefd. De Heer Jezus is geen verkondiger die ons dingen oplegt die Hij zelf niet deed. Wat Hij zegt, leefde Hij ook zelf. En wat Hij doet, verkondigt Hij ook. Klein blijven.

Als je niet wordt als kinderen, kun je het Rijk van God niet binnengaan. Het gaat erom dat kinderen in hun kwetsbaarheid ook heel open zijn, heel ontvankelijk zijn. Ouders kunnen met grote verbazing bij hun kinderen ervaren dat er zo'n grote afhankelijkheid van hen is. Zouden wij ook die nederigheid op kunnen brengen om als kinderen ontvankelijk te blijven voor God, ons hart te openen voor de Heer? Dat is dus iets anders dan kinderachtig zijn. Het wil zeggen: ontvankelijk zijn en open. Zoals de Heer ontvankelijk is voor de Vader en zijn bedoelingen.

Zo zijn er twee uitdagingen voor ons als gelovigen belangrijk: Is er ruimte voor gebed in mijn leven? En maak ik me klein genoeg om open en ontvankelijk te zijn? Zo hebben we allemaal ons leven lang de school van Jezus te gaan. Met vallen en opstaan zullen we ontvankelijk moeten zijn en ons hart aan Hem geven.

Mogen we in deze kerk en het jaar van de barmhartigheid opnieuw die opdracht aannemen. Want ook voor barmhartigheid moet je blijven bidden. Zowel om barmhartigheid te ontvangen als om barmhartig te kunnen zijn. Mogen we de heilige Liduina om voorspraak vragen. Ze heeft gedurende haar leven meer dan dertig jaar in bed doorgebracht. Ze heeft geleerd te blijven bidden in moeilijke omstandigheden en haar leven bij te stellen. Ik hoop dat u hier straks nog even rondkijkt en in de afbeeldingen in deze basiliek haar leven zult herkennen. Ze was net als wij een kind van God en geroepen om trouw en ontvankelijk te zijn in gebed. En we mogen de heilige Liduina vragen om voor ons te bidden, door Christus onze Heer. Amen.